

ולנטין קראסנוגורוב (פיינברג)

טרגדיות קטנות

תריפטיד לתיאטרון

1. השיר לשני קולות לחרשים
2. על מה אתה חושב?
3. קאתים במדבר

Contacts:

Valentin Krasnogorov

<http://krasnogorov.com/>

tel. +7-951-689-3-689 (מוב.)

(972) 53-527-4146, (972) 53-527-4142

e-mail: valentin.krasnogorov@gmail.com

1. השיר לשני קולות בשביל חרשים

מחזה במערכה אחת

מהתריפטיך «טרגדיות קטנות»

הדמויות

בעל

אישה

חדר בביתם של הבעל והאישה. במרכזו עומד משכב המורכב, משתי מיטות זו על יד זו. מימין ומשמאל למשכב - ארוניות-לילה. על כל אחת מהן שעון מעורר, סיגריות, גפרורים. בחדר שורר ניקיון סטרילי וסדר יציב, כמעט גיאומטרי.

בוקר. הבעל והאישה ישנים. השעון המעורר מצלצל על הארונית של הבעל. הבעל מתיישב בקפיצה, לוחץ על פתור השעון, מתאושש קצת ושוב נשען על הכר. לאחר זמן קצר מתעוררת גם האישה. שניהם שוכבים שעה ארוכה, עיניהם פקוחות, אחר-כך הם לוקחים סיגריות באותו רגע, כל אחד מהארונית שלו, ומעשנים בדממה זמן רב. סוף-סוף הבעל מבטא את המשפט הראשון.

בעל. לא ניתקתי אמש את צלצול השעון. שכחתי, שהיום שבת.

אישה ממשיכה לעשן בשתיקה. אתנחתא

בעל. (עגום.) שוב יום מנוחה... (מכבה את הסיגריה.) מה התוכניות שלך להיום?

אישה. (מכבה את הסיגריה.) תישן עוד, או שעלי לקום ולהכין ארוחת בוקר?

בעל. אל תתלי תקווה בי, אהיה עסוק כל היום.

אישה. בכול זאת אקום. כבר לא אירדם.

בעל. אם את רוצה להזמין אורחים, תזהירי מראש, כדי שאצא מהבית

אתנחתא

אישה. מה התוכניות שלך להיום?

בעל. למה את שותקת? עוד פעם במצב רוח?

אישה. תביא בחשבון : ללכת אל הקרובים שלך אני לא מתכוונת. היום אני רוצה סוף-

סוף לנוח.

בעל. אם את לא נוטה לשוחח אתי, היית יכולה להגיד לי זאת.

אישה. תזכה אותי לפחות במלה אחת, או שאדבר כל הזמן בעצמי?

אתנחתא.

(זורקת לצידה את השמיכה.) עשה מה אתה רוצה, אני קמה.

בעל. חכי. (הוא רוצה להחזיק את האישה, אבל ידו נעצרת בחצי-הדרך. נדהם.) מה זה?

מתחיל למשש את האוויר בין המיטות. האישה סוף-סוף שולחת

את מבטה לבעלה ומתבוננת בסקרנות בתנועותיו.

אישה. מה אתך?

הבעל לא עונה.

אני שואלת אותך - מה קרה?

הבעל לא עונה.

התחרשת או מה?

הבעל ממשיך בשתיקה למשש את האוויר.

תענה לי סוף-סוף!

הבעל יושב בזעזוע על המיטה.

אתה חולה?

בעל. אתמול לא היה ככה.

אישה. למה אתה מניע בשפתיך? איבדת את קולך?

בעל. או אולי, זה קרה כבר מזמן?

אישה. (בדאגה). תגיד, אתה מבין את שאלותיי?

בעל. (נבהל). את אומרת משהו או רק מניעה בשפתיך?

אישה. (בדאגה). צריך לבדוק את מצחך.

היא רוצה לנגוע במצחו של בעלה, אבל ידה נעצרת בחצי-דרך. היא

נדהמת.

מה זה?

האישה מתחילה למשש את האוויר בין המיטות.

בעל. גם את הרגשת? מה זה, לדעתך?

האישה לא עונה.

את שומעת?

האישה לא עונה. שניהם עומדים על ברכיהם זה מול זה. הבעל

מקרב את כפות-ידיו בצורת צינור-שופר וצועק.

את שומעת אותי?

האישה מסתכלת בו בשתיקה. הבעל תופס מהארונית שלו חפיסת

סיגריות, כותב עליה מספר מלים ומראה אותן לאישה.

אישה. לא, איני שומעת.

בעל. רק זה חסר לנו.

הבעל זורק את הפתק ומתחיל לזחול על המיטה למשש את החומה
הבלתי-נראית, כדי למצוא בה בקיע. האישה מחקה את תנועותיו.
המשחק הזה במיטה נמשך שעה די ארוכה, אבל בני-הזוג אינם
מצליחים לגבור על משמפריד ביניהם.

אישה. (מוותרת.) לא, זה ללא-תקווה.

בעל. ואני לא יודע למה, את דווקא מושכת אותי נורא היום.

מנסה להגיע אל האישה בכוח רב.

אישה. אמרת משהו?

בעל. (צועק.) אני אומר - את היום...

האישה מניעה את האישה ומושכת בכתפיה, כסימן שלא הבינה אף
מלה. הבעל שוב תופס את החפיסה, כותב מהר ומראה לאישה.

אישה. אל תדבר שטויות. עכשיו, במצב כזה... (לובשת חלוק).

הבעל קופץ מן המיטה אל הרצפה, נועל את נעלי-הבית ורץ מסביב
למיטה, לחלקה של האישה. באמצע הדרך נשמעת פעימה עמומה.
הבעל תופס את עצמו בראשו, נאנח ומתיישב על הרצפה. האישה
ממהרת לעזור לבעל, אבל גם היא נתקלת במכשול. הבעל קם
בקושי ויושב על המיטה, ידיו על ראשו.

בעל. צריך להמציא משהו.

הבעל זוחל מתחת למיטה, בתקווה להגיע לחלקה של האישה. היא
עושה אותן תנועות בצד שלה. כעבור זמן קצר הם יוצאים מתחת
המיטות, במבוכה ובאכזבה. האישה מהרהרת שעה קצרה, מוציאה
מתחת למיטה סולם ומטפסת למעלה. היא מנסה למצוא חור
בחומה. הסולם מתנדנד. הבעל ממהר לתמוך בו, אבל במקום זה
מחזיק את עצמו באפו, בגידופים וקללות.

האישה יורדת, מעבירה את הסולם למקום אחר ועושה עוד ניסיון
אחד.

תפסיקי, לא ייצא מזה שום דבר.

האישה בשתיקה מעבירה את הסולם למקום אחר ושוב עולה
 בשלבי. הבעל, בדחף שוטף, ממריא על פני החומה הבלתי-נראית
 עד התקרה וצועק בפניה של האישה.

הכול ללא טעם, האם את לא מבינה? (נופל על הרצפה).
אישה. (נופלת מהסולם). ידעתי זאת. אילו היה בחומה לפחות חור קטנטן, היינו שומעים
 אחד את השנייה. (היא ניגשת לטלפון ומחייגת).
 אימא? בוקר טוב. יש לנו צרות. אל תיבהלי, לא קרה שום דבר יוצא מן הכלל.
 חומה צמחה בינינו... הלו! הלו! את שומעת אותי?... תודה לאל. נבהלתי, שעכשיו
 אף אדם אינו שומע אותי. כן, חומה. הרגשתי מזמן, שמשוה דומה עומד לקרות לנו.
 הוא שמע אותי יותר ויותר רע והבין אותי פחות ופחות. עם כל יום היה לי יותר
 ויותר קשה להגיע אליו... לא רציתי לדבר אל זאת כדי לא לצער אותך לשווה...
 אולי, תייעצי לי משהו?.. את צודקת. אעשה ממש כך. (מורידה את שפופרת ומחפשת
 כמדריך הטלפון).

בזמן שהאישה מדברת, הבעל קם והולך בזהירות למיטה, ידו
 מושטת לפניו על כל צרה שלא: נמאס לו להיחבט בחלל ריק. הוא
 מוציא מתחת למיטה דקר ומכוש, חוזר, ממשש את החומה
 ומתחיל לחפור מנהרה תחתיה. האישה שוב מחייגת מספר פעמים.
 הבעל ממשיך להעמיק את המנהרה.

(בטלפון). אימא. משרדי שיפוץ אינם עונים. הרי היום שבת. אני נזכרת. שאת
 מכירה אינסטלטור... אולי את יכולה לבקש אותנו לבוא אלינו? אז מה? גם בשבת
 בן-אדם רוצה קצת להתפרנס.. נו טוב. עוד אטלפן.

האישה מניחה את השפופרת, פונה אל בעלה ורואה בפליאה,
 שנעלם. הרצפה הפוכה, על יד המיטה ערמת אדמה ואשפה.

איפה אתה?

אין תשובה. האישה רצה אל הערמה, אבל נתקלת בחומה ומחזיקה
 בראשה. הבעל מופיע לפתע, כולו מלוכלך

מה אתך? מדוע אתה נראה איום כל-כך?

בעל. למי טלפנת? שוב לאימלה? אני מקווה מאוד שלא תשתרך להגיע לכאן.
אישה. אתה חופר מנהרה?

בעל. אני בטוח, שהחומה הארורה זו נמשכת לאורך קילומטר למעלה ולמטה. לא

אתפלא, אם היא מחלקת גם דירות אחרות.

אישה. (פושטת את החלוק כדי ללבוש שמלה.) כאילו להכעיס, הארון לבגדים בצד שלו. איך אתלבש?

בעל. מעניין, איך אסתדר בלי טלפון.

אישה. אמנם, המגהץ פה. אבל כל הבגדים והלבנים - שם.

בעל. אני כל פעם שוכח, שהיא לא שומעת אותי

אישה. צריך להירגע ולשקול את המציאות החדשה.

*עייפים, הם הולכים למיטות, שוכבים, לוקחים בו-זמנית את
הסיגריות - כל אחד מצדו - ומעשנים שעה ארוכה.*

בעל. אני לא מבין, למה כל כך התרגשתי? מה, בעצם, השתנה? נו, אינה שומעת, נו, אינה עונה, אז מה? האם אני צריך לטפס על הקיר בגלל זה? בסופו של דבר, במצב הזה יש גם יתרונות. זה אפילו משעשע. (קורא לאישה.) אי!

האישה מוציאה ראי מהארונית.

קו-קו!

האישה מתבוננת בראי.

תסתכלי, תסתכלי... את נראית עכשיו בלתי-נאה, אני אפילו יכול להגיד, טיפשית. את עכשיו מקומטת, בלתי-טרייה, מעושנת. כמה פעמים אמרתי לך, שאני לא אוהב נשים מעשנות, ואת לא שמת לב. מילותיי לא קיימות בכלל בשבילך.

האישה משפשפת את ראשה.

וסוף-סוף הוכיח בראשך. אז איפה הפרצוף של בוז ושוויון-נפש הרגיל שלך? הרי לך יש תמיד פרצוף, כאילו את יודעת מראש את כל המלים שלי, וכאילו הכול נימאס לך ואת עייפה מהכול. אבל הנה אגיד לך משהו : אינך יודעת עלי כלום. דווקא כלום. אפילו ששכבתי עם החברה הטובה ביותר שלך.

*האישה מפנה את ראשה לבעלה. הוא נאלם ומסתכל בדאגה
בפרצופה של האישה.*

שמעת אותי, או מה?

האישה ממשיכה להסתכל בבעלה. הוא צועק עצבנית.

תגידי משהו!

האישה מפנה את ראשה ממנו. הבעל מוציא אקדח, מקרב אותו
לאוזנה של האישה ויורה באוויר. האישה אינה מגיבה. הבעל,
בסיפוק, זורק את האקדח לצד.

כן, שכבתי אתה. למה? איני יודע. זה לא הביא לי שמחה. הייתי יכול לנסות להסביר
לך, אבל... (מנפנף בידו ונאנח).
אישה. הוא על ידי ובאותו זמן איננו. זה מוזר, אבל אפשר להתרגל לכול דבר. חוץ מזה,
אין שום חדש בזה בשבילי. אני צריכה למשול ברוחי. אני רצינית מדי. צריך לחיות
יותר קל. אני צעירה, בריאה, יפה. אני שמחה. טוב לי. (מתחילה לשיר).
בעל. לכן אני שותק אפילו כשאני מדבר אתך. הרי אפשר לשוחח כל ערב ולא להגיד שום
דבר. «ערב טוב. אינני רעב. מזג האוויר נורא. המשחק מעניין. שלוש-אפס. כן. לא.
תודה. לילה טוב.» החלפת אסימונים, אבל הכול האמיתי נשאר נעול בכספת.
האישה ממשיכה לשיר.

מה שאני כרגיל אומר לך, זו רק קליפת מלים, קצף קול. הקפתי את העולם הפנימי
שלי במעטה-מגן, מפני שאסור להכניס בו אנשים, שלא מסוגלים להבין אותו. הכול
בתוכי רותח, נלהב ומתפוצץ, כמו בעומק הר-געש, שמכוסה מבחוץ בכובע-שלג, ואת
מרגישה רק קור ודממה.
הוא מתלהב יותר ויותר.

אבל באחד הימים האש שבתוכי תתפרץ החוצה. ואז תיזהרי, את שומעת? (דופק
באגרופיו בחומה). היא תישרף ותשמיד את הכול. תפני את ראשך אלי, לך אני אומר
את זה! (חוזר ודופק). אל תקווי, שהחומה המחורבנת הזאת תרשה לך לא לענות.
עכשיו אשבור אותה לכול הרוחות, ואגלה לך את הכול! די! הפעם אכריח אותך
להקשיב עד תום!

הבעל מתרוצץ לארכה של החומה, מכה אותה בידיו ורגליו, אחר-
כך אוחז בארונית וזורק אותה בכוח בחומה. האישה ממשיכה
לשיר. אחרי התקפה מלאת-חמה, אבל בלתי מוצלחת, הבעל
מתיישב על ערמת האשפה, תשוש כולו, ומנגב את הזעה ממצחו.

אישה. (מפסיקה לשיר). איני מבינה, בפני מי אני מעמידה פנים. אני בכלל לא רוצה לשיר.
אני רוצה לצעוק. הרי הכול היה יכול להיות אחרת. (לבעל). אתה שומע? אילולא
אתה, הכול היה אחרת! מזמן הזהרתי אותך, אבל לא רצית להקשיב לי. ועתה כבר
מאוחר, מאוחר, מאוחר! (דופקת באגרופיה בחומה בהשתוללות). אבל אתה עוד תשלם

על דמעותיי! על לילות ללא שינה! על שוויון-הנפש שלך, על בגידותיך! על חיי
האובדים! אתה שומע? אני שונאת אותך, שונאת!

הבעל מוציא מתחת המיטה חצוצרה ויושב עמה על ערמת האשפה.

החצוצרה שלי משום מה תמיד מרגיזה אותה. תודה לאל, עכשיו אני יכול לנגן
בשקט. (מנגן).

אישה. (ממשיכה להתייפת.) אתך או בלעדך - אני תמיד בודדה. הרי אתה לא אוהב אותי
בכלל. בכלל! האם לא נכון?

הבעל מנגן.

תענה, אני מבקשת אותך!

הבעל מנגן.

הנה, גם עכשיו, במקום לעזור לי, אתה מקניט אותי בחצוצרה המקוללת שלך! פחדן
שכמוך! אתה חושב, שאתה מוגן, ונעשית אמיץ-לב. אבל אגיע עד אליך!

האישה מנסה לשבור את החומה בידיה, במגהץ, בכול דבר, שלידה.

החומה אינה מתמוטטת. האישה מפילה את המגהץ ויושבת על

הרצפה.

איזה שקט..

הבעל ממשיך לנגן.

מאין בי כל כך הרבה רוגז?.. השקט הזה בלתי נסבל... צריך לעשות משהו.
בעל. (מפסיק לנגן.) מה שברור הוא, שהאימה הזאת אינה יכולה להימשך לנצח. פשוט לא

אוכל לסבול את זה. צריך לעשות משהו. (מנסה לשבור את החומה בחצוצרה.) צריך

לעשות משהו. צריך לעשות משהו...

אישה. הרי היה לנו טוב פעם. לא הרבה זמן, אבל היה! עלינו רק לפרוץ אחד אל שני,

ואסביר לך את הכול... אולי עוד תבין... אסור לחיות ככה, אסור... (מכה בחומה.)

אסור... אסור...

בעל. (ממשיך לנסות לשבור את החומה בחצוצרה.) העיקר, להבקיע, לפחות חור קטן אחד.

העיקר, שתשמעי. יכול להיות, שעוד לא מאוחר. יכול להיות, שהכול עוד ישתנה.

(מכה.) הכול. הכול..

ההסתערות משני צדדים נמשכת, עד שהאישה מורידה את ידיה

בעייפות וביאוש.

אישה. האם זה הסוף?

בעל. לא, לא אוותר ככה.

הבעל זורק את החצוצרה, רץ למיטתו, מסובב אותה (היא על גלגלים) ומטיח אתה בחומה. האישה, מצידה, חוזרת על פעילות בעלה. לאחר מספר מכות חזקות, המיטות נהרסות והופכות לערמת קרשים וסמרטוטים.

אישה. (בייאוש.) נו, עשה, עשה משהו!

הבעל מוציא חבילה אדומה וחתיכת פתיל. האישה צועקת מפחד.

השתגעת! תפסיק!

הבעל לא שם לב לאישה. הוא קושר את הפתיל לחבילת הדינמיט ומצית אותו. בזמן שהלהבה זוחלת בניצוץ ובשריקה לאורך הפתיל, הבעל והאישה נרתעים לקצה החדר. התפוצצות רועמת. כשהעשן מתפזר, בני הזוג רצים אחד אל שני, אבל החומה חסרת-רחמים חוסמת להם את הדרך. בבלואים מפויחים, בתוך ערמות אשפה, זכוכית שבורה ורסיסי רהיטים, הם עומדים אחד מול השני בענני עפר ואבק, בלחיצת כפות-ידיהם אל החומה.

הסוף

על מה אתה חושב?

מחזה במערכה אחת
מהתריפטיך «טרגדיות קטנות»

הדמויות

בעל

אישה

אחיה

נערה

מנהל

מזכירה

גבר בסגול

גברים בשחור

שליחים

אורחים

פועלים

בשטח הקדמי של הבימה הריקה - שולחן ומספר כיסאות.
התפאורה הזאת מסמנת חדר בדירתם של הבעל והאישה.
ערב. הבעל חוזר ממושרדו. האישה פוגשת אותו בנשיקה מורגלת.
היא גברת כמושה בעלת פיגורה מתרחבת במקצת.

בעל. שלום.

אישה. שלום יקירי. האם לתת לך את ארוחת הערב עכשיו או יותר מאוחר?

בעל. לא... כן.

אישה. יש לך צרות?

בעל. כן... לא.

אישה. ואני עצובה. אימא טלפנה ואמרה, שהבית כבר נמכר.

בעל. כן?

אישה. חזרתי ואמרתי כל הזמן: "קנה לפני שיהיה מאוחר." ואתה רואה, צדקתי.

בעל. כן.

אישה. זה עונש על האיטיות וההססנות שלנו. בעסקים צריך להחליט מהר, אחרת

הנתיכים השמנים ביותר יפלו בידי אחרים. אתה מסכים?

בעל. כן.

אישה. ואני כל כך רציתי פינה משלי...

בעל. מה רע בדירה הזאת?

אישה. היא אינה שלנו. בית לעצמי - זה דבר אחר. הוא מופיע בחלומי כל לילה: חדרים

מוארים, גינה גדולה, דשא, פרחים, ואפילו, אולי, מגרש-טניס...

בעומק הבימה עוברת לאט נערה חשופה. הבעל מלווה אותה

במבטו.

כן, מגרש-טניס. זה מעיד על רמה מסוימת, על שייכות לחוג נבחר... אתה שומע

אותי?

בעל. כן, יקירתי.

אישה. נדמה לי, שהסחת את דעתך.

בעל. נדמה לך.

אישה. מה אתה חושב על הרעיון שלי?

בעל. על איזה רעיון?

אישה. על מגרש-טניס.

בעל. אני חושב... שעמדנו לסעוד.

אישה. אתה שוב יוצא מהשיחה.

בעל. אני לא יוצא לשום מקום. אני יושב פה, מקשיב לדברך מתוך תשומת לב ומחכה לארוחת הערב.

אישה. ובכן, מה תאמר בקשר למגרש-טניס?

בעל. ראשית, אני לא יודע לשחק טניס.

אישה. זה טבעי. אבל כשיהיה לנו מגרש...

בעל.... שנית, הבית כבר נמכר...

אישה. אנחנו יכולים לקנות אחר.

בעל. את, כמובן, מתכוונת אל הבית הכחול ההוא, עם גינה ומוסך?

אישה. למה לא?

בעל. זה למעלה מהישג-ידינו.

אישה. לפני שלוש שנים אשפר היה לקנות אותו במחצית מחירו היום.

בעל. לפני שלוש שנים, היה לפני שלוש שנים.

אישה. ובקרוב מחירו יקפוץ עוד פי שניים. בתים הולכים ועולים במחירם. אסור להיות בטלן כזה. אילו שמעת בקולי בזמנו, הינו כבר מזמן בעלי הבית הנפלא הזה. אז הוא עלה כלום, ואילו עכשיו...

הנערה החשופה שוב עוברת לאט בירכתיים. הבעל שוב מלווה

אותה במבטו.

היינו יכולים לרכוש אותו בתשלומים... אינך מקשיב לי כלל! על מה אתה חושב?

בעל. על ארוחת הערב.

אישה. הארוחה תהיה על השולחן בעוד חמש דקות. אבל קודם תגיד - אנחנו קונים את הבית?

בעל. כן, מיד, אני לא יכול לענות.

אישה. למה «מיד»? אנחנו מדברים על כך כבר חודשים רבים.

בעל. (נאנח). כן.

אישה. אני רוצה לדעת רק דבר אחד: אתה בעד או נגד?

בעל. בעד.

אישה. סוף-סוף שמעתי משהו מפורש.

בעל. אני - בעד. אבל אין לנו כסף.

אישה. (בעליזות.) הבלים. כבר שקלתי בדבר. אפשר לבקש כסף בהלוואה מאחי.

האח מופיע - איש בעל עורף שור וגינונים וולגריים. האח טופח על

כתפו של הבעל ומתיישב בתוך כורסה. הבעל מביט בו במיאוס.

בעל. אני לא רוצה.

אישה. למה?

בעל. לא רוצה וזהו.

אישה. אני יודעת, אתה לא מסתדר עמו, אבל אסור לשים לב לרגשות כשעושים עסקים.

בעל. אין אנו מדברים ברגשות. אני יודע, מה יהיה הסוף: את הבית נקנה בכסף שלי,

ואחיד יהיה המפקד בו.

אישה. היה גבר, ואף אחד לא אוכל לפקד עליך.

בעל. בשביל מה לך בית?

אישה. אל תתחיל את הכול מהתחלה.

האח מגחך ויוצא.

ובכול זאת - בשביל מה לך בית?

אישה. לכול איש יש חלום, שנותן לחיים טעם ומטרה... לך יש חלום?

בירכתיים שוב מופיעה הנערה.

בעל. יש.

אישה. איזה?

בעל. (נאנח.) לא תביני.

אישה. ואתה מבין אותי?

בעל. אני חושב שכן.

אישה. אני חושבת שלא. אתה שואל, בשביל מה לי בית. אבל, תגיד, על מה עוד אפשר

לחלום בגיל שלי? על הצעירות? היא עברה. על היופי? אני מקווה, שאני נראית עוד

לא כל כך רע, אבל לא כדאי לרמות את עצמי. הנה, רק שאיפה אחת נשאר לי - קן

משלי, יקר, קרוב, קבוע, שישאר כזיכרון ממני לילדים ולנכדים...

הנערה מתקרבת אל הבעל.

אתה מוכיח אותי לפעמים על קרתנות, על אהבת חפצים. אבל הרי איני דורשת לא

שמלות ולא קישוטים. להפך, אני מוכנה לוותר על הכול. אני זקוקה רק לבית

שאהיה בו בעלת-בית, שאסדר אותו איך שאני רוצה...

הנערה לוטפת לבעל את שעריו.

אני כבר רואה את ריהוט העתיד בכול פרטיו. שום דבר לראווה, הכול פשוט, לקוני... רק בסלון אכניס סגנון של פעם. הרי התכנון הפנימי המודרני הוא חדגוני ומשעמם. והטרקלין שלי יהיה כמו אי של חמימות-בית, שלא תלויה בשינויים של אופנה וזמן...

פועלים מתחילים להכניס כורסות, ספות וכו'.

...רהיטים, אולי, בו יהיו קצת מצחיקים, אבל נוחים: מספר כורסות עמוקות, שולחן עץ אלון או אגוז...

הבימה מתמלאת מהר ברהיטים. הפועלים דוחפים את הנערה, מזיזים לצד את הבעל ומעמידים ביניהם ארון. הבעל, אובד עדות, מתבונן בשטף החפצים.

...ופסנתר-כנף, בהחלט פסנתר.

בעל. עצור!

האישה שותקת, הפועלים מפסיקים את עבודתם.

בשביל מה לנו פסנתר? לא אני ולא את לא מנגנים בפסנתר. **אישה.** והאורחים? שכחת על האורחים. כשיהיה לנו בית, נוכל להזמין חברה גדולה, לארגן ערבי מוסיקה...

מופיעים אורחים, וביניהם אחיה של האישה.

הגיע סוף-סוף הזמן לזחול ולצאת מהקליפה שלנו ולהתחיל חיים פתוחים, מלאים במגעים מעניינים, בפגישות, הכרויות...

האורחים יושבים, הולכים, מדברים, צוחקים, מנגנים, רוקדים, אוכלים, שותים. הבעל צריך לשרת אותם, הנערה נדחקת לפינה, הבעל מחפש ולא רואה אותה.

...נוכל להזמין אפילו את המנהל שלך. בבית כזה לא תהיה בושה לקבל אותו.

נכנס גבר בעל-גוף ומתרברב. הבעל ממהר לקראתו בהתרפסות ומוביל אותו לכורסה. המנהל מתיישב, הבעל מוזג לו כוסית ונשאר עומד, מתכופף ברגש-כבוד.

החיים שלנו ישתנו לבלי הכר. נהיה עליזים, עצמאיים, חופשיים...
בעל. לא, לא ולא. זה לא יהיה.

האורחים והרהיטים נעלמים.

הרי את יודעת, אני סופר... או כמעט סופר. אני זקוק להתבודדות, לשקט...
אישה. בבית שלנו יהיה לך חדר-עבודה גדול.
בעל. ...וחובות גדולות, שאצטרך להחזיר אותם כל ימי חיי.
אישה. אז תגיד - מה רוצה אתה? אך בקיצור ובבירור.
בעל. לאכול.

*האישה בשתיקה שמה אוכל על השולחן. הבעל מתחיל ללא רצון
לנקר במזלג בצלחת.*

אישה. יש לי הפתעה בשבילך.

בעל. כן?

אישה. אם נקנה את הבית, אימא מסכימה לתת לנו את כל חסכוניותיה.

הבעל נאנח.

אינך שמח?

בעל. אני שמח עד מאוד. ומה היא דורשת תמורת זה?

אישה. איזו פסיכולוגיה מוזרה יש לך. כמובן, שום דבר... אבל היא תצטרך לגור עמנו.

בעל. אכן, בזה הדבר.

אישה. הרי לא יהיו לה אמצעים.

בעל. גם עכשיו אין לה אמצעים.

אישה. אתך קשה ומשעמם. אתה מזדקן. בשביל לעשות אותך מאושר, עכשיו מספיקה

כבר ארוחת ערב משביעה, ספה רכה וסרט פשטני בטלוויזיה. אין כבר בך להבה,

מרץ, אי-סיפוק...

מופיעה המזכירה. היא במשקפיים, תנועותיה בטוחות, עסקיות

ויחד עם זאת מלאות כבוד. היא יושבת למחשב וקופאת על

עמדתה, מוכנה להדפיס.

...נעשית עצלני ופזור-נפש. תגיד, למשל, על מה אתה חושב עכשיו?

בעל. (משיב את רוחו אל המציאות.) על מה? ממש על אי-הסיפוק שלי. על כך, שצריך למען

חלום לעזוב את מה שיש כבר לך...

המזכירה מתחילה להדפיס מהר, כאילו כותבת את הכתבת הבעל.

אני חושב על כך, שקשה לשמור על ה"אני" שלי תוך כדי מאבק בלתי פוסק בחיים ההמוניים האלה, על היצירה, על שמחת ביטוי העצמי, על תהילה, אני חושב על כך, שצריך לעזוב את המשרד השנוא, להיתלש משגרת היום-יום ולחיות על-פי רצוני. אני חושב על הספר, שאכתוב אותו בקרוב, ושיקראו אותו בכל היבשות...

שליח מבית-הוצאה נכנס ומראה לבעל עטיפת ספר מבריקה
כחולה. הבעל מניע בראשו לשלילה. השליח מציג דוגמת כריכה
אחרת: עור בעל צבע דובדבן אציל. הבעל נד בחיוב. שליחים
מכניסים צרורות עם מאות טפסי הספר בעלי צבע דובדבן ושמים
אותם לפני הבעל. אורחים נכנסים ועומדים בתור. תוך כדי הכתבה,
הבעל חותם על הספרים ונותן אותם במתנה לכול אורח. המזכירה
ממשיכה להדפיס את מילותיו בלא לָאָת.

...הספר שלי ימצא דרך ללבבות מיליונים, מכיוון שהוא יהיה כתוב על כל אחד

מאתנו. הפרסום, שאני, דרך אגב, לא רודף אחריו, יבוא אלי...

הוא לוקח עיתון ורואה בעמוד הראשון את הדיוקן הענקי שלו.

...ויחד עם הפרסום יבוא גם עושר, שאני שואף אליו עוד פחות. ואז, אולי, אפשר

יהיה גם לקנות בית...

אישה. כול זה נפלא, אבל אני לא מבינה רק דבר אחד: למה בשביל קניית בית צריך קודם

להתפרסם? הרי אפשר לעשות להיפך: קודם לקנות בית, ואחר כך להתפרסם.

בעל. יתכן, שקצת התלהבתי.

הספרים, השליחים והמזכירה נעלמים.

יכול להיות שלא אכתוב את הספר וכפי הנראה לא אתפרסם. ובכן, לא אתעשר.

אבל לא בזה הדבר.

אישה. אז בשביל מה חלומות שווא?

בעל. חלומות, אפילו חלומות שווא, צריכים להעלות ולא לנחת.

אישה. אני לא רואה שום השפלה בשאיפה לפינה משל עצמי ובשאיפה ליפות אותה. בית

הוא הנפש שלנו. בצורך לקורת-גג יש משהו ביולוגי, יכול להיות, הוא הוכנס בנו עוד

בתקופה הניאנדרטלית, כשבן-אדם ללא מערה לא הרגיש עצמו בן-אדם...

הנערה מופיעה, נגשת אל הבעל ושמה את ידה על כתפו.

לא סתם, זיכרונות הילדות היקרים ביותר הם זיכרונות על הבית, על הריהוט ועל החתול. הבית נותן לבן אדם הרגשת המשכיות, שרשים, עצמיות גורלו, זיכרון אבותיו. האם יכול להיות הרגשת ייחוד לאנשים, שגרים בקומה החמישית של איזו קופסה בת מאה דירות? שוב אינך מקשיב לי... הי! על מה אתה חושב?
בעל. איני יודע... על משהו מקסים, עליון, בלתי מושג... יכול להיות, על אישה.
אישה. על איזו אישה?

בעל. סתם. בכלל.

אישה. אז למה פתאום עליון, בלתי מושג?

בעל. דווקא אישה מגשימה את כול, מה שאיש, גבר, אמן שואף אליו. יש בה יופי וסוד, עונג ועונש, כאב ונחמה...

אישה. אבל גם אני אישה?

בעל. כמובן.

אישה. אתה אוהב מלים יפות, אך בלתי מועילות.

בעל. מי יודע, אולי הדברים ההכרחיים ביותר הם דווקא אלה, שאי-אפשר לראות ולהסביר אותם? (מביט בנערה.) ועוד אני חושב, שאישה צריכה להיות צעירה מבעלה בעשרים שנה. אז לה תהיה תמיד תחושת הנעורים שלה ולבעל – שהוא מחזיק את היופי שלה ברשותו.

אישה. ומה תעשה האישה כשהבעל ימות? להישאר לבדה - עוד מוקדם, ולהסתדר עם מישהו אחר - כבר מאוחר.

בעל. (בחוסר דאגה.) בשביל מה לחשוב על מוות לפני זמנו?

ארבעה גברים בבגדים שחורים מביאים ארון מתים ונעצרים,
הארון על כתפיהם. גבר בסגול מלווה אותם. הבעל ממשיך בקול
בלתי בטוח.

הוא יבקר אותנו לא בקרוב... נקווה. וכרגע נחיה (מלכסן מבטו אל הארון) ונשמח
בחיים!

הגבר בסגול מחייך לגלגנית. על פי סימן ממנו הגברים מורידים את
הארון. הבעל ממשיך בעקשנות.

כל עוד אני עצמי אינני יודע על המוות שלי, הוא איננו קיים בשבילי...

הגבר בסגול מחזיק בבעל וגורר אותו לארון. הבעל בקושי
משתחרר.

אישה. איני מבינה, למה התרגשת כל-כך בגלל המלים הרגילות שלי.
בעל. איני יודע... ללא רצון אני חושב שזה יכול לקרות בכל רגע (הגבר בסגול נד), ואתה עוד לא הספקת שום דבר...

אישה. על כל פנים, אתה צודק בדבר אחד: עוד מוקדם לנו לחשוב על המוות.
בעל. את מניחה?
אישה. וודאי. בפנינו עוד שנים ארוכות.

חובשת פאה-נוכרית של שיבה. גבה מתכופף, כתפיה מתגבנות, ידיה רועדות. הבעל מתבונן בה אחוז אֵימה.

על מה אתה חושב?

בעל. על השנים הארוכות שבפנינו.
אישה. (פושטת את הפאה ומתיישרת.) גמרת לאכול? אפשר לסדר?
בעל. כן.

האישה מסדרת את השולחן. הגברים מרימים ומוציאים את הארון. הנערה לוקחת את הבעל בידו ומזמינה אותו ללכת אחריה. הבעל לוקח תיק ומעיל והולך בעקבותיה. לפנייהם מתלקחות תמונות נוצצות: רחובות, קתדראלות, פסלים, הרים, כבישים, מפלים, צבעונים. מוסיקה מצלצלת.

אישה. איפה אתה?

בעל. מה?

התמונות נעלמות, המוסיקה מפסיקה, הנערה הולכת הצידה.

אישה. אני פונה אליך בפעם השלישית, ואתה לא שומע אותי.
בעל. סליחה.

אישה. מה החלטת?

בעל. בקשר למה?

אישה. דיברנו, נדמה לי, על הבית.

בעל. על הבית? כרגע, שום דבר.

אישה. אני כל כך עייפה מהחיים האלה.

בעל. גם אני.

אישה. כך אי אפשר להמשיך הלאה.

בעל. כך אי אפשר להמשיך הלאה.

אישה. צריך לשנות משהו.

בעל. צריך לשנות משהו.

אישה. לחיות תמיד באופן שאתה לא רוצה לחיות בו, אפשר להשתגע.

בעל. לחיות תמיד באופן שאתה לא רוצה לחיות בו, אפשר להשתגע.

אישה. אפשר להשתגע.

בעל. אפשר להשתגע.

אתנחתא ארוכה . הנערה והבעל מסתכלים אחד בשיני .

אישה. (בעייפות.) אלך להציע את המיטה. כל יום אני חולמת לישון די הצורך, ותמיד

משהו מפריע. הבה נשכב לפחות הערב יותר מוקדם. גם לך זה לא יזיק: תראה,

איזה מפוזר ושקוע בעצמך נעשית.

בעל. סליחה, אמרת משהו?

אישה. הצעתי לשכב יותר מוקדם.

בעל. בשביל מה?

אישה. כדי לישון די הצורך.

בעל. (מביט בנערה.) אבל...

אישה. (על יד הדלת.) אתה הולך?

בעל. כן.

האישה יוצאת. הבעל הולך לאט בעקבותיה, אבל בפתח פונה ונפגש

במבטו בנערה. דממה ארוכה. הנערה בחיך עצוב מנפנת לפרידה

ונעלמת.

הסוף

קאטיס במדבר

טרגדיה במערכה אחת
מהתריפטיך "טרגדיות קטנות"

דמייתי לקאת מדבר הייתי ככוס חרבות. שקדתי ואהיה כצפור בודד על גג.

תהלים 102:6,7

הדמויות

איש.

אישה

רופא.

אורח

אדם במשקפים כהים

בת לוויה שלו

זקנה

התפאורות – אביזרי שיכון מגוונים. שולחן, כיסאות, מיטה רחבה
בלתי מסודרת, מקרר, תנור גז, טלפון, ארון בגדים, פרגוד. עצמים
אלו ממוקמים על הבמה ללא סדר. בעומק הבמה - תמונה גדולה
של הפסל רודן "האביב הנצחי" ("Le printemps eternal") - נערה
יפהייה חשופה, מחובקת בידי נער.

בכורסה ממורטת יושבת קפואה אישה זקנה. גופה הרזה כמעט
בלתי נראה. לידה שולחן קטן עם תרופות.

מאחורי הפרגוד מופיעה אישה צעירה בחלוק צבעוני. היא ניגשת
אל הטלפון, לוקחת אותו למיטה, יושבת עליה ומחייגת.

אישה. לורה, שלום. איפה נעלמת? אני מצלצלת אליך כבר בפעם השלישית... לא קרה
מאומה. פשוט הוא צריך לבוא בקרוב. באמת! הרי לא אמרתי לך את העיקר. הערב
יבקש להינשא. לא, אני יודעת את זה בדיוק. אילו ראית איך הסתכל בי אתמול...
טוב, עלי עוד לאפות עוגה ולסדר את עצמי. עוד אטלפן אליך.

מניחה את השפופרת, הולכת אל התנור, פותחת אותו בודקת את
העוגה, מכסה את השולחן במפה, אחר כך ניגשת אל הראי, פושטת
את השמלה ומתבוננת בתשומת לב בדמותה. שוב מרימה את
השפופרת.

זאת אני. אני לא יודעת איזו שמלה ללבוש. הוא יבוא בעוד רגע, ואני עדיין לא
לבושה. איזה חגיגית? השחורה עם המחשוף? גם אני חושבת כך... ודאי שמתרגשת.
כל כך הרבה שנים בודדה, ופתאום... ראשי סחרחר.

מורידה את השפופרת, משאירה את הטלפון על המיטה וממהרת
אל התנור, עדיין בלי שמלה.

מתחת לשמיכה זוחל ויוצא איש. בתחתונים, בלתי מגולח ולוקח
את השפופרת.

איש. הלו, מרפאה? אני בקשר לדוקטור. מספר שלושים ושבע. הכול בסדר? אין שינויים?

תודה.

האיש מוריד את השפופרת, מושיט את ידו למכנסיים הזרוקים על הכיסא, אבל לאחר שמסתכל בשעון, שוכב שוב על השמיכה ומתבונן בחוסר עניין בתקרה.

בינתיים עוזבת האישה את התנור, מוצאה מהארון נעליים ושמלת ערב שחורה, מתלבשת בקפדנות מול הראי ועונדת מחרוזת פנינים, שהוציאה מהקופסא. הזקנה בכורסה מתאמצת להגיע לבקבוקון עם התרופה המונח על השולחן שלידה, אבל ידיה לא נשמעות לה, והיא מפילה את הבקבוקון על הרצפה.

האישה גומרת להתלבש, עורכת שולחן חגיגי. הולכת שוב אל הראי, אחר כך מסתכלת בהיסוס בצלחות החרסינה, כלי הכסף והבדולח של מערכת כלי השולחן וחוזרת אל הטלפון.

אישה. לורה, זאת שוב אני. לא, הוא עוד איננו. את יודעת מה אני חושבת? אולי לא כדאי ללבוש את השמלה השחורה? לא, היא מתאימה לי, אבל אני נראית בה, אני לא יודעת רשמית מדי... האיש יבוא לשיחה אינטימית, ואני התקשטתי כמו לקבלת פנים... הכול צריך להיות כאילו בלי משים, ואצלי – פרחים, עוגה, שמפניה... יהיה לו רושם שהתכוננתי לזה כל היום. גם את חושבת ככה? משהו פשוט אבל מושך תשומת לב.

ברגע שהאישה מורידה את השפופרת, האיש השוכב על המיטה מרים אותה.

איש. הלו, מרפאה? אני בקשר לדוקטור. מספר שלושים ושמונה. הכול בסדר? אין שינויים? תודה.

האיש לובש מכנסיים וחולצה ונראה עכשיו מהוגן יחסית, אם כי מרושל. האישה מחליפה לאט את בגדיה. הזקנה מנסה לעמוד על רגליה, כדי להרים את הבקבוקון, אבל היא לא מצליחה לנתק את גופה המשותק מהכורסה.

נכנס אדם מבוגר, לבוש בחליפה טובה. הוא נושם בקושי. צועד שנים שלושה צעדים ולפתע נופל באנחה על הרצפה. האיש מתכופף בדאגה אליו ומנער אותו בזהירות.

הי!

אין תגובה. האישה מסירה את כוסות הבדולח והשמפניה. האישה ממשש את הדופק של האדם, אוחז במזרק שנטל מעל שולחנה של הזקנה, ומזריק. האדם המבוגר עוצם את עיניו.

אישה. איך אתה מרגיש?

אדם מבוגר. תודה. לא כדאי היה לדאוג.

אישה. מה קרה לך?

אדם מבוגר. כלום. קצרת, שגרון, הכבד, הלב, קומה חמישית, לא בפעם הראשונה. המעלית לא עובדת, הלב גם כן. בכל מקרה, מודה לך מאוד. (קם ולוחץ לאישה את ידו).

אישה. מי אתה?

אדם מבוגר. הזמנה. שבע בערב. מספר שלושים ושבע.

אישה. אז אתה הרופא!

רופא. האם אינני דומה לרופא? הקבלה, בבקשה.

האישה מחפש בכיסים ומוציא פתק מקומט. **הרופא.** בודק אותו.

בסדר. פטר... מה שם משפחתך?

אישה. פטר.

רופא. זה שם פרטי. ושם המשפחה?

אישה. במרפאה אמרו לי, שהעיקר לשלם מראש, ובאשר לשמי, אני יכול לקרוא לעצמי איך שאני רוצה.

רופא. שיהיה פטר, לא איכפת לי. (מתנדנד, אוחז בשולחן).

אישה. שוב לא טוב לך?

רופא. זה כלום. הדופק תשעים, הלחץ מאתיים, הגיל שבעים. התרגלתי. (ננפל על המיטה).

אישה. (עם כדור וכוס מים). ניטרוגליצרין?

רופא. ברצון (בולע את הכדור). מרסי. תרשה לי לחזור לנשימה. עוד מעט, בבקשה. עכשיו רק חמישה לשבע.

האישה כבר בשמלה פשוטה ניגשת לטלפון.

אישה. (מטלפנת). האם עוד לא נמאסתי עליך? לא, עדיין לא בא. אני קצת דואגת. האם

אני אוהבת אותך? קשה לי לענות, הרי הכרנו לא מזמן. אני יודעת בדיוק רק דבר

אחד. אני רוצה לאהוב אותך. אני בכלל רוצה לאהוב. להיות אהוב גם כן, אבל

בעיקר לאהוב. אדאג לך כל כך... אי אפשר לבטא את זה. אביא לך את נעלי הבית

שלו בשיני... לא, הוא יבוא בהכרח! אני מאמינה בו. (מורידה את השפופרת, אבל מיד מחייגת מחדש.) תשמעי, לא אמרתי את העיקר. החלפתי את השמלה, החבאתי את הפרחים והשמפניה, ומיד נעשה... נו.. משעמם ובלתי חגיגי. הוא יכול לחשוב שאיני מחכה לו בכלל. גם אני לא נראית... אולי ללבוש את השמלה הלבנה, הזאת, את יודעת... כן, כמובן... לבן זה תמיד יפה. תודה.

*מורידה את השפופרת, שוב שמה על השולחן פרחים, מוציאה מהארון שמלה לבנה ולובשת אותה ללא חיפזון.
נכנס זוג. איש במשקפיים כהים ובת הלוויה שלו.*

בת הלוויה. חכה רגע כאן.

בעל משקפיים כהים. אל תצאי, בבקשה.

בת הלוויה. שב בשקט, אחזור בקרוב. (נעלמת מעבר לפרגוד. האיש במשקפיים כהים יושב וקופא במצב מתוח.)

רופא. (בעודו שוכב במיטה.) שב. אני מקשיב לך.

איש. אני...

רופא. רגע. קודם תוציא מהתיק שלי את הפונדוסקוף. תודה. עכשיו תפשוט את החולצה שלך. תתכופף אלי. טוב. (מאזין לפציינט, בעודו שוכב במיטה.) הלב הארור... לא שלך, שלי. אצלך הכול בסדר. מה בעצם כואב לך?
איש. שום דבר.

הרופא כל כך מתפלא שהוא קם ויושב על המיטה

רופא. מה זאת אומרת "שום דבר"? אז בשביל מה שילמת כסף והזמנת רופא?
איש. עכשיו אנסה להסביר...

רופא. לא צריך להסביר שום דבר. פשוט תגיד, האם כואב לך משהו או לא?
איש. תשמע, אני...

רופא. כן או לא?

איש. כן.

רופא. מה?

איש. נפשי

רופא. היית צריך להגיד זאת מראש. (קם וסוגר את התיק שלו.) כשכואבת לך הנפש, צריך להזמין פסיכיאטר ולא רופא פנימי. להתראות. אני ממנה.

איש. אתה מתלוצץ. חיכיתי כל כך לביקור שלך... הרי תישאר, נכון?

רופא. אני? מה פתאום? (הולך לדלת בתוקף, אבל לפתע עוצר, מתנדנד ואוחז עצמו בלב.) הו!
(מתיישב על הכיסא.)

איש. עוד כדור?

רופא. הייתי מעדיף כוסית קוניאק

איש. רגע...

האיש מוציא בקבוק קוניאק וממלא כוסית.

האדם במשקפיים כהים עושה מספר תנועות עצבניות, קם כאילו

הוא רוצה ללכת לאיזשהו מקום אבל שוב יושב וקופא.

רופא. (שותה את הקוניאק.) חמישה כוכבים. ארבעים ושש מעלות. אני מחדש בן עשרים.
מרסי. להתראות. (קם.)

איש. בכל זאת אתה יוצא?

רופא. כמובן

איש. לא ארשה לך

רופא. מעניין באיזה אופן?

איש. לפי הוראות המרפאה שלך, ביקור **רופא.** צריך להימשך לא פחות משלושים דקות,
אם החולה ידרוש זאת. אם תצא עכשיו, אתלונן.

רופא. (יושב.) נו, טוב. גלה, מה יש שם אצלך.

איש. האם אפשר לספר על כל מה שמציק, במשך רבע שעה?

רופא. אל תספר את הכול. רק את העיקר.

איש. העיקר... דוקטור, העיקר הוא, שנמאס לי, נמאס לי מהכול.

רופא. מה זה הכול?

איש. הכול, זה באמת הכול. העבודה... האחרים... אני עצמי... הרחובות, חוסר
הנימוס... אני לא יכול להסתכל טלוויזיה, לא מדליק רדיו, לא קורא עיתונים...

רופא. אז מה?

איש. זה לא מפליא אותך?

רופא. לא

איש. ולא מעורר השתתפות ברגש?

רופא. לרשום לך תרופה מרגיעה או משהו כזה?

איש. אני יודע, מה אתה חושב עלי. עייפות יתרה, סטרס, נויירוזה ודברים אחרים
רפואיים כאלה. אבל אני בריא לגמרי.

רופא. אז מה אתה רוצה ממני?

איש. עידוד

רופא. גם זה נכלל בהוראות המרפאה?

איש. זה נכלל בחובתו של כל רופא.

רופא. טוב, אני מעודד אותך ומשתתף בצערך. עכשיו נמדוד את לחץ הדם שלך.

איש. (בקוצר רוח.) בשביל מה?

רופא. חובתי. אתה צריך לדעת את זה, הרי למדת כל כך טוב את ההוראות שלנו.

הרופא מוציא מהתיק מכשיר ולמרות מחאותיו של האיש מודד לו לחץ דם.

אישה. (מטלפנת.) עדיין לא הגיע. משהו קרה, אני בטוחה... כן, אני בלבן, אבל זה לא חשוב. העיקר, שיבוא. (מורידה את השפופרת, הולכת עצבנית הנה והנה, מזיזה את

החפצים ללא מטרה, מסתכלת כל רגע על השעון.)

רופא. לחץ דם נורמאלי. פשוט מצוין. אני מקנא בך.

איש. הרי אמרתי שלא צריך למדוד אותנו.

רופא. כולנו עושים המון דברים מיותרים.

איש. עכשיו, כשכל הפורמאליות כבר בוצעה, אתה יכול סוף-סוף להקשיב לי?

רופא. מה בקשר להפניה למומחה או לאנליזה?

האיש עושה תנועה בלתי סבלנית.

זאת אומרת שכשמחצית השעה תיגמר לא יהיה לי זמן לכתוב.

איש. דוקטור, אתה יכול לדבר איתי כבן אדם עם בן אדם? הרי, לעזאזל, שילמתי כסף בשביל זה!

רופא. (סוגר את התיק שלו בשקט.) אני מקשיב. (מסתכל בשעון.) נו, מדוע אתה שותק?

איש. שוויון הנפש שלך הורג אותי.

רופא. (אחרי פאזזה.) נשארו ארבע דקות. אם יש לך, מה להגיד, תמהר.

איש. (עצבני.) אני לא יכול להתרכז... איבדתי את החוט....

רופא. גמרת בזזה, או, יותר נכון, התחלת בזזה, שהכול מאוס בעיניך.

איש. כן נכון... זה העיקר. הכול מאוס. חיוכים מתחסדים, בגדים ללא פגם, קריירה, כסף... אני שונא את הכול.

רופא. הכול?

איש. הכול.

רופא. שטויות. אני לא מאמין לך.

איש. אני יכול להישבע.

רופא. תגייד לי, ריח היער מאוס בעיניך?

איש. ריח היער? יער אורנים? ודאי שלא.

רופא. טעם של קפה טוב?

איש. לא.

רופא. אולי נשים יפות לא מוצאות חן בעיניך? *(האיש שותק.)* מנגינות מוצארט? פרחי שדה? אתה שותק? אז למה, לעזאזל, אתה חושב שהתאכזבת מכל מה שיש בעולם?

איש. טוב נניח, שלא הכול מאוס בעיני. נניח שרק דברים רבים. לא בזה העניין.

רופא. כן, העניין לא בזה. אתה רוצה שאגייד במה הוא?

איש. אני מנסה להפיק את זה ממך כבר חצי שעה.

רופא. *(מסתכל בשעון.)* החצי הזה נגמר. *(קס.)* הגיע זמן ללכת.

איש. אבל הבטחת להגייד לי...

רופא. בפעם אחרת. כל טוב

איש. אתה לא יכול לצאת ככה...

רופא. פטר היקר, הזמן שלך נגמר. מצטער מאוד. *(לוקח את התיק.)*

איש. *(חוסס לו את הדרך.)* בכל זאת, עליך לסבול אותי עוד מעט.

רופא. היה נכון. החולה הבא מחכה לי.

איש. אבל החולה הבא הוא אני.

רופא. *(מסתכל בפנקס שלו.)* הזמן?

איש. שבע וחצי.

רופא. שמך?

איש. פאול

רופא. למה פאול כשאתה פטר? אבל לא אכפת לי כלל. הקבלה בבקשה.

איש. בבקשה מספר שלושים ושמונה.

רופא. *(בודק בפנקס שלו.)* נכון. מה כואב לך?

איש. שום דבר. אני...

רופא. תפשוט את החולצה שלך אאזין ללבך.

איש. אבל רק לפני רגע אתה...

רופא. פאול היקר, זה היה אדם מספר שלושים ושבע ועכשיו שלושים ושמונה.

איש. אבל גם ההוא וגם זה הם...

רופא. תנשום. *(מאזין ללב.)*

אישה. (מטלפנת.) הלו... איננו... אני משתגעת... כן אני יודעת, שלא צריך לעשות דבר. אני

יודעת שהכי טוב לא לחכות בכלל... אבל אני לא יכולה יותר. אני לא יכולה...

סליחה, אני כל הזמן מפריעה לך... אנסה להתגבר. (מורידה את השמפורת, ממשיכה לשבת אל המיטה. ראשה בידיה.)

רופא. עכשיו נראה, מה לחץ הדם שלך.

איש. דוקטור, תגמור להשתטות. אנחנו שוב סתם מאבדים את הזמן.

רופא. בבקשה, אל תסיח את דעתי. (מודד את לחץ הדם.)

הזקנה המשותקת שוב מנסה להגיע לבקבוקון התרופה.

איש צעיר ונחמד נכנס. בידיו בקבוק יין וזר פרחים.

ארח. אפשר?

אישה. (לא מאמינה לעיניה.) אתה!?

ארח. לא חיכית לי? הרי הבטחתי. האם שכחת?

אישה. הו לא, ודאי שלא! חיכיתי מאוד!.. זאת אומרת, לא חיכיתי... זאת אמרת...

תיכנס, למה אתה עומד כך...

ארח. (מוסר לה את היין והפרחים.) זה בשבילך.

אישה. למה, זה יותר מדי... תודה. אלו פרחים יפים!

ארח. את נראית נפלאה בשמלה זו. כלה אמיתית. אגב, אני רוצה להגיד לך... (מפסיק.) את

לבד?

אישה. כן.

ארח. את בכלל גרה לבד?

אישה. כן.

אורח. כאן חמים ונחמד מאוד. הווילונות האלה באמת יפים. את בעלת טעם טוב.

אישה. (נבוכה.) אני... תודה... אכין תה.

אורח. תרשי לי לעזור לך.

הם ניגשים לתנור. האישה מתחילה להכין תה, האורח עוזר לה.

רופא. לחץ הדם נורמאלי. פשוט מצוין. הייתי רוצה להיות בגילך.

איש. דוקטור, למען השם, תפסיק. בן אדם חי לפניך, והוא רוצה לשמוע מלים חיות. הרי

הבטחת להגיד לי, ש...

רופא. כן. אני זוכר. אבל תירא קודם, איך אתה נראה. יצור בלתי מסורק, בלתי מגולח

והשד יודע איך לבוש. והבית שלך? הוא דומה למאורת-עכביש, שבעצמו נלכד

בקורים שלו. בארון-מתים יותר נחמד. (ניגש לתנור.) אני בטוח, שאתה מרתיח תה בסיר-דגים, ושניצלים מטגן פשוט על הגז, על קץ המזלג החולד. בכול זאת, האם יש לך שניצלים? (פותח את המקרר.) כמובן, ריק. פאול היקר, אדור לרדת כך לשפל המדרגה. (ממשיך לסקור את הדירה.)

אישה. בבקשה, תוציא לימון מהמקרר.

אורח. (פותח את המקרר.) הו! אלו דברים טעימים יש פח! את עקרת-בית נפלאה!

אישה. הו, אני לא יודעת. פשוט התרגלתי, שבבית צריך להיות הכול מה שצריך.

היא רוצה לוקחת לימון. האורח מחזיק את ידה. האישה משפילה את עיניה.

עלי לחתך את הלימון.

אורח. אני אעשה זאת.

אישה. (משחררת לאט את ידה.) אז אערוך את השולחן.

האישה מכסה חלק של השולחן במפה לבנה ושמה עליה את הפרחים, כלי-הבדולה, השמפניה, וכו'.

האיש שוטח עיתון על חלק אחר של השולחן, שם אליו בבקבוק קוניאק, לחם וחתיכת נקניק.

אדם במשקפיים כהים. (חסר שקט.) עדיין לא באת? (מחכה לתשובה לשווא.) אמרת שתחזרי בקרוב. מדוע את לא עונה?

איש. ובכן, אתה חושב שאני ירדתי לשפל המדרגה. אבל אני עולה. השאלה היא, מהו למעלה ומה למאה. גם לי היו קודם המטרות המצחיקות שלכם, שהחשובה ביניהם היא למצוא חן בעיני כולם. בעיני נשים, בוסים, בעיני המון. גם לי היו חלומות חביבים שלכם: כסף, פרסום, שררה. גם לי היו צרות שלכם. עכשיו אני מעל לכול. כן, אני בעל נעליים קרועות, ולא הייתי מזמן במספרה. דאבל האם כל כך חשוב, התגלי אינשטיין או לא, ובאלו נעליים הלך אליהו הנביא?

רופא. ולמה אתה שואף עכשיו?

איש. אני מנסה לחיות כראוי. איך שאני רוצה. לא להתכופף, לא לבזבז את כוחותיי לריק.

רופא. ואתה מצליח?

איש. עד כה הגעתי רק לאמצע הדרך: אני לא מבצע נבלות, אבל גם לא עושה את הטוב. עזבתי אנשים, שהיו זרים לי, אבל לא מצאתי קרובים אלי.

רופא. זו ממש הסיבה של המלנכוליה שלך. אתה בודד, ידידי, ו לא אוהב את הבדידות.
לחן הגעת למצב, שתמורת פרוטותיך האחרונות שלך אתה מזמין בן-שיח בתשלום.
איש. אני לא מסתיר, אני זקוק לידיד.

רופא. לאישה.

איש. כן, לאישה. אבל לא לכלשהי, אלא היחידה.

רופא. אתה מחפש אידיאל?

איש. בכלל לא. שתהיה עם זוויות חדות. אבל השקעים והבליטות שלה צריכים להתאים
לשקערוריות ולקימורים שלי. אך אני יודע, שלא אוכל למצוא אותה.

רופא. אתה מניח, שאין בעולם נפש קרובה אליך?

איש. ודאי ישנה, אבל איך אוכל למצוא אותה בין המיליונים? ככול שהמנעול מסובך
יותר, כך קשה יותר להתאים לו מפתח.

רופא. אז מה המסקנה?

איש. אם יש לך עולם פנימי מסובך מדי. הבדידות בלתי נמנעת.

רופא. אם אתה מבין, שאין תקווה להגשים את המטרה, למה לשאוף אליה?

איש. הבה נשתה.

שותים בשתיקה.

אישה. (עם כוס שמפניה בידה.) למה אנחנו שותים?

אורח. לפגישה שלנו.

אישה. טוב. לפגישה שלנו!

אורח. שכול רצונותיך יתגשמו!

אישה. מה לתת לך – את העוגה או סלט?

אורח. את העוגה. הרי אפית אותה בעצמך. (מקיף במבט את החדר.) מי עוד גר בדירה?

אישה. אף אחד. אני גרה לבד.

אורח. את בעלת בית ואישה עצמאית. מצוין. אבל, אני חושב, אמת משתעממת לפעמים.

אישה. לא רק משתעממת, אלא פוחדת.

אורח. פוחדת? ממה?

אישה. לא יודעת... למשל, אם אחלה, אקרא לעזרה, ואף אדם אפילו לא ישמע.

אורח. נו-נו, מוטב לא לחשוב על זה. בואי משתה עוד כוסית.

אישה. איננה רגילה ליין.

אורח. לפעמים מותר להרשות לעצמי משהו. (מרים את הכוס.) ליופי ולקסם שלך!

הם שותים.

האם את רוקדת?

אישה. קצת.

אורח. אז אני מזמין אותך. אבל קודם עוד כוס ברכה אחת. לידי הזהב שלך! נו-נו, אל תשימי את הכוס, תשתי אותה עד תומה. (האישה שותה.) יופי!

נגינה איטית. האישה והאורח רוקדים.

הזקינה מנסה עוד פעם להגיע לבקבוקון, שסבב ממנה למרחק בלתי מושג – שניים-שלושה מטרים. היא זוחלת על הרצפה ומושיטה את ידה לתרופה. נגינת הריקוד נמשכת, שקטה ועצובה.

אישה. (הכוס בידו.) אתה יודע, על מה אני חושב עכשיו? יכול להיות, שאני באמת בשפל. אתה אומר, שהחולצה שלי מלוכלכת ו שהדירה שלי לא מסודרת. אבל בשביל מה לסגר אותה? בשביל מי להתגלח?

רופא. בשביל עצמך.

אישה. לא, זה לא רציני. תגיד מה שאתה רוצה, אבל כל אחד מאתנו, אפילו אגואיסט הבטן, חי למען אחרים. אנחנו מחכים המם לאהבה ולעזרה, ורוצים בעצמנו לאהוב ולעזור. אפילו הנבל הגרוע ביותר זקוק לאנשים – לפחות כדי לעשות להם נבלות. אבל על-ידי אין אף אחד, אתה מבין.

רופא. אני מבין. גם אני בודד.

אישה. לא, אתה לא מבין. לך יש אישה, ילדים...

רופא. אישה זה סוג הבדידות הגרוע ביותר.

אישה. וילדים?

רופא. כשה אתה בן שבעים ויותר. אתה מתחיל לפקפק. האם הילדים או בכלל מישהו בעולם זקוק לך. הנה עכשיו אצא מכאן. אפול באיזה מקום במדרגות... אתה חושב.

שמישהו ידאג בשל העדרי?

אישה. אם כן, אולי כדאי להפסיק?

רופא. להפסיק מה?

אישה. נו... ללכת בהדרגות.

רופא. אז מה? (נאנח.) לא, מוטב שאמשיך ללכת. (פאזזה.) אבל ספר הלאה. שילמת לא בשביל להקשיב לי.

אישה. תשמע, דוקטור, מה אם תבקר אצלי פעם? כשמרצה, פשוט ככה...

רופא. הייתי מאוד רוצה... אבל אני עסוק... משמונה עד שלוש, מארבע עד תשה...

אישה. אני מבין...

רופא. אין מה לעזות.

איש. קודם שנאתי את הבדידות, מפני שרציתי משהו בשביל עצמי: דאגה, תשומת לב, אהבה. חשבתני. אני לא יודע למה, שיש לי זכות לזה. עכשיו הגעתי לכך, שאני רוצה בעצמי להיות מועיל למישהו. אני רוצה להושיט את ידי למשהו. אני רוצה להיות משהו למישהו. אבל איש לא זקוק לי. איש.

*הזקנה מרפה מניסיונותיה להגיה לתרופה ועשה עכשיו מאמצים
עצומים, אבל נטולי-תקווה, כדי להתרומם בחזרה לכסא. הנגינה
נמשכת.*

איש. הרי יש" צריך להיות מישהו, שזקוק לי, שקירבתו הייתה יכולה לתת תכלית לחיי חסרי-טעם. אבל איפה הוא, ה"מישהו" הזה, איפה? אני משתגע בגלל המחשבות האלה. ימים ארוכים יושב על המיטה, מתנדנד כמתפלל, וחוזר ואומר: איפה? איפה?

אדם במשקפיים כהים. (חסר מנוח.) איפה אני? (מתרומם.) כבר באת? לא? (שתיקה.) יש פה מישהו? (מנסה לעשות בזהירות מספר צעדים, אבל נתקל בשולחן, עוצר ומושיט את ידיו בתחינה.) עזרו לי, הרי אני לא רואה. אתם מבינים, מה זאת אומרת – לא לראות דבר?

האור על הבמה ובאולם כובה. רול העיוור נשמע בחושך מושלם.

אני שואל אתכם – אם מישהו יש פה: אתם מבינים, מה זה חושך, מה זה לא לראות שום דבר? אתם יכולים לשאול, למה אני מדבר, אם אין פה **איש**. אך בשבילי תמיד אין שום דבר ואף איש... או אני טועה?

שתיקה.

תגידי, אתם קיימים?

אישה. (מפסיקה לרקוד.) ראשי סחרחר. אולי נחזור לשולחן?
ארח. (ממשיך לחבק אותה.) לא, כל הזמן השולחן זה... קצת משעמעם. יותר טחב לעמוד כך. להרגיש את קרבתך...

אישה. (מנסה להשתחרר.) מוטב לדבר. רזית להגיד לי משהו...
ארח. דיברנו כבר מספיק. אשר לעבור לעניינים אחרים.

אישה. אני פוחדת, שתית הרבה מדי.

ארח. אני פיכח לגמרי.

אישה. אני מבקשת אותך, נחזור לשולחן.

ארח. (בצחוק קצר.) אני מעדיף רהיטים אחרים. (גורר את אישה ההמומה למיטה.)
אישה. מה אתה עושה? תוריד את ידיך ממני!
ארח. (בגסות.) תספיקי להעמיד פנים. די שיחקנו בנימוסים. אל תעשי את עצמך בתולה.
אישה. (נשמטת.) עכשיו אני רואה, מה אתה. צא!
ארח. קודם אקבל את מה שבאתי בשבילו.
אישה. (באיוש.) ובשביל מה באת?
ארח. את יודעת בעצמך, אינך ילדה כבר.
אישה. בבקשה, אל תעשה את זה.
ארח. אז למה הזמנת אותי? (מחזיק את ידיה.)
אישה. אל תיגע בי! אני אצעק!
ארח. מי ישמע? (קורע מעליה את שמלתה.)
אישה. תצילו! האם יש פה מישהו? תצילו!

האיש והרופא שותים באופן מלנכולי את הקוניאק. הזקנה שוכבת
באין-אונים על הרצפה, במרחק של כמה סנטימטרים מהבקבוקון.
העיוור צועד קדימה. עם המילה הראשונה שלו החדר שוקע בחושך.

העיוור. למה את עשית זה? (אין תשובה.) למה עזבת אותי לבד? (נשמע קול צעדיו על בלתי
בטוחים.) איפה היציאה? אם יש פה מישהו, עזרו! האם קשה כל כך להגיד, איפה
היציאה? או גם אתם אינך רואים אחד את השני? אבל האם אתם חירשים?
אלימים? או אינכם בכלל?

שתיקה.

תגידו – אתם קיימים?

העיוור משתוקק. כשהאור נדלק שוב, כבר אינם על הבמה לא
העיוור, לא הרופא, ואף לא האורח. האיש יושב בודד על מקומו על-
יד השולחן עם הכוס בידי. הזקנה נעה על הרצפה. האישה שוכבת
על המטה. הטלפון מצלצל. האישה לא עונה. שוב מצלצל הטלפון.
האישה מרימה את השפופרת. קולה נטול-צבע וריק.

אישה. כן. ודאי שזה אני. לא, לא קרה שום דבר. נדמה לך. לא, לא בא. האיש, שחיכיתי
בו, לא תא. איני יודעת. אני חושבת, שלעולם.

בזמן שהאישה מדברת, האיש מסיים לשתות מהכוס שלו, מתפשט
ונכנס למיטה, אבל לא שוכב, אלא יושב ומתנדנד. הוא חוזר ואומר

אותה מלה.

את לא חייבת לנחם אותי, אני רועה לגמרי. כבר מזמן הבנתי, שאף אדם לא זקוק ולא יהיה זקוק לי לעולם. צריך להסתכל לאמת בעיניו. יכול להיות שיש בעולם הוא, אבל אני כבר לא שפגוש בו. את לא מסכימה? אז תשיבי לי רק שאלה אחת: איפה הוא?

איש. (מתנדנד.) איפה? .. איפה? .. איפה? ..

ב"אביב הנצח" הנער והנערה, מלאים בחיים ובאהבה, נמזגים ב
אחדות של נפשות וגופים.

הסוף